

Κι όμως, αστρολόγοι και άφελεις έπιμένουν

π. Κυριακού Τσουρού
Γραμματέως τής Σ.Έπιτροπής επί τών αίρέσεων

Κάποτε οί αστρολόγοι ήσαν οί αστρονόμοι. Σήμερα μέ τήν ανάπτυξη τής επιστήμης τής αστροφυσικής, οί αστρολόγοι θά έπρεπε νά έχουν μπή «στόν πάγκο του κατεργάρη». Κι όμως, κάθε άλλο, είναι στην πρώτη γραμμή. Δέν υπάρχει έφημερίδα, περιοδικό, κανάλι, σταθμός, πού νά μήν έχει τόν αστρολόγο του, ό οποίος καθημερινά κάνει τίς «έπιστημονικές» προβλέψεις του. Τά άστρα έχουν μπή για τά καλά στή ζωή μας. Κατά καιρούς δημοσιεύονται πληροφορίες, ότι άνθρωποι τής δημόσιας ζωής, πού κατευθύνουν τίς τύχες τών ανθρώπων, συμβουλευόνται αστρολόγους. Στίς συνομιλίες αλληλογνωριμίας από τά πρώτα και τά πιό «σοβαρά» έρωτήματα είναι τό «τί ζώδιο είσαι»;

Δέν υπάρχει χρονιά πού νά μή κληθούν στά κανάλια, τίς παραμονές τής Πρωτοχρονιάς, αστρολόγοι για νά «προβλέψουν» τά μελλούμενα μέσα στό νέο χρόνο. Πράγμα πού παράγινε τίς παραμονές του 2000. Αύτή τή φορά πραγματική τρέλλα κατέλαβε αστρολόγους και άφελεις. Ύστερία και πανικός κυριάρχησαν όλόκληρο τό 1999, μέ φόντο τό περίφημο Millenium.

Οί προβλέψεις, άκόμη και για τήν συντέλεια του κόσμου, έκαναν πολλούς νά ατενίζουν τήν πρωτοχρονιά του 2000 μέ άγωνία, μέ φόβο γιατί, τάχα, κάτι τό συγκλονιστικό θά συνέβαινε. Μερικοί, κάτω από τίς «σίγουρες προβλέψεις» τών ψευδοπροφητών, έτοιμάστηκαν νά θυσιαστούν προκειμένου ν' ανταμώσουν τόν Χριστό ένωρίτερα. Δυστυχώς μερικούς άπ' αυτούς δέν τούς πρόλαβαν, έπεςαν θύματα τής άφελείας τους. Έφυγαν και δέν είδαν τήν άπάτη πού μερικοί έπιτήδειοι, τόσο έντεχνα, τούς είχαν στήσει, διηγούμενοι «βεβήλους και γραώδεις μύθους» (Α' Τιμ. δ' 7).

Και τό πιό περίεργο είναι ότι ή έξάπλωση τής αστρολογίας συμβαίνει σέ μία έποχή, πού έχει άποδειχθή τό άσυμβίβαστο τής έπι-στημονικής γνώσεως και ιδιαίτερα τής αστροφυσικής, μέ τήν αστρολογία. Παραπαίει, δηλαδή, ό σύγχρονος άνθρωπος μεταξύ όρθολογισμού και άποκρυφισμού, επιστήμης και μαγείας. Και όμως οί έπιστημονικοφανείς ισχυρισμοί τών αστρολόγων καταρρίπτονται καθημερινά, τόσο από έπιστήμονες ειδικούς, όσον και από τήν πραγματικότητα, ή όποία διανεύδει εκείνους πού θέλησαν μέ «σιγουριά» νά προβλέψουν τό μέλλον μέσα από τά άστρα. «Η αστρολογία δέν είναι επιστήμη, αλλά άπάτη. Οί αστρολόγοι δέν είναι έπιστήμονες, αλλά τσαρλατάνοι πού χρησιμοποιούν τήν άφέλεια κάποιων για νά χρηματίζονται», λέει ό καθηγητής τής αστροφυσικής Διον. Σιμόπουλος (έφημ. Αύγή 3.8.97).

Οί αστρολόγοι, από τήν άλλη πλευρά, έπιμένουν νά μιλούν για «έπιστήμη» και «έπιστημονική κατάρτιση», για «διπλώματα» ξένων και έλληνικών «σχολών διεθνούς φήμης». Τά περιοδικά είναι γεμάτα μέ δημοσιεύσεις όπως: «Ψυχοερευνητής - Μέντιουμ - αστρολόγος κ.», «έπίτιμος διδάκτωρ Κέντρου Ψυχικών Έρευνών», πού υπόσχονται τήν «λύση» κάθε οικογενειακού, οικονομικού, αισθηματικού, επαγγελματικού προβλήματος και μάλιστα «άπό μακρά άπόσταση».

Πράγματι, πρόκειται περί άνησυχητικού κοινωνικού φαινομένου ευρείας κλίμακας, πού προκαλεί μεγάλους προβληματισμούς, άν ληφθή μάλιστα υπ' όψη ότι ή αστρολογία «είναι μία ιδεολογία τής έξάρτησης, πού προετοιμάζει έμμεσα τά πνεύματα τών ανθρώπων για τήν άποδοχή όλοκληρωτικών πιστεύω» (Τεοντόρ Αντόρνο). Και τούτο διότι τό άτομο στην αστρολογία υποτάσσεται τυφλά σ'ένα πολύπλοκο και δεσμευτικό σύστημα έπιταγών και νόμων πού καθορίζουν τήν ζωή του, τίς πράξεις του, τίς αποφάσεις του. Αποφάσεις πού μπορεί νά άφορούν στην παιδεία (άν είναι εκπαιδευτικός), στην ζωή τών ανθρώπων (άν είναι γιατρός), στά έθνικά θέματα (άν είναι πολιτικός) κ.ο.κ.

Τά άβουλα άστρα, τά άνύπαρκτα ζώδια, πού άλλοτε είναι δώδεκα και άλλοτε δεκατρία (μέ τόν Όφιούχο), γίνονται οί συντελεστές τής κοινωνικής και τής προσωπικής ζωής μας. Τό άτομο, αντί νά αναλάβη τίς ευθύνες του, αντί νά αναπτύξη τίς δυνατότητές του, έγκαταλείπεται άβουλα στό «πεπρωμένο» του. Αυτό πού του καθόρισαν, λέει, τά άστρα τήν στιγμή τής γεννήσεώς του. Έτσι γίνεται επικίνδυνο για τόν έαυτό του και για τό κοινωνικό σύνολο. Είναι πεπεισμένο ότι δέν μπορεί νά κάνει τίποτε άλλο άπ' αυτό πού είναι καθορισμένο, άπ' αυτό «πού λένε τά άστρα». Είναι «φυσικός νόμος». Τί φρίκη!! Ό καυχώμενος για τήν έλευθερία του σύγχρονος άνθρωπος είναι δούλος και δέσμιος τών προλήψεών του και ζή σέ μία κατάσταση σχιζοφρένειας.

Παρατηρεί ο αστρονόμος του Αστεροσκοπείου Αθηνών κ. Νικ. Ματσόπουλος: «Έχω την αίσθηση πώς οι άνθρωποι που προστρέχουν στους αστρολόγους, έχουν αδυναμία να αναλάβουν την ευθύνη των πράξεών τους ή την παχυλή αμάθεια, που κατακλύζει την σημερινή κοινωνία» (Πειραϊκή Έκκλησία Ίαν. 1999, σελ.43). Και ο π.Αντώνιος Αλεβιζόπουλος συμπληρώνει: «Η εξάρτηση είναι απόλυτη. Ο άνθρωπος που θα πέσει θύμα της αστρολογίας χάνει κάθε ίχνος προσωπικότητας· δεν παίρνει ποτέ αποφάσεις με βάση την προσωπική του εκτίμηση, δεν συμμετέχει στη λήψη αποφάσεων που αφορούν τη ζωή του ή και την ευθύνη που συνεπάγεται η υπεύθυνη θέση που τυχόν κατέχει μέσα στην κοινωνία. Αναμένει τη "σωτηρία" από την "ανάγνωση" των συνδυασμών των άστρων και των "ζωδιακών σχέσεων", ακόμη κι αν πρόκειται για λεπτομέρειες της καθημερινής ζωής» (Ο άποκρυφισμός στο φως της Ορθοδοξίας, τεύχ.Α' σελ.23).

Και δεν είναι μόνον αυτά. Περιουσίες ολόκληρες εξανεμίζονται, γιατί οι ενδιαφερόμενοι πληρώνουν όσα-όσα για να έχουν στο χέρι τό «γραπτό» τους και να μήν...άνησυχούν. Έτσι ανάλογα με την ζήτηση αυξάνεται και η προσφορά. Συνωστισμός αναρίθμητων μελλοντολόγων, δεκάδων χιλιάδων μέντιουμ, αστρολόγων, καφετζούδων, χαρτορικτρών, μάντεων και πάσης φύσεως «έρευνητών». Ανυπολόγιστα ποσά διακινούνται και μάλιστα αφορολόγητα. Οικογένειες και περιουσίες καταστρέφονται καθημερινά.

Γιά να δώσουμε όμως πιο συγκεκριμένο χαρακτήρα σ' αυτό τό άρθρο μας άς πάρουμε από τόν Τύπο, έπιλεκτικά, μερικά μόνον χτυπητά, «σπαρταριστά» θά έλεγα, παραδείγματα που αποδεικνύουν καθαρά πώς οί αστρολόγοι, εκείνο τουλάχιστον που δεν μπορούν να προβλέψουν είναι ή διάψευση που συνήθως ακολουθεί τίς «προβλέψεις» τους:

Άς μή πᾶμε πολύ παλιά. Άς πᾶμε μόνο μερικά χρόνια πριν σέ «προβλέψεις σίγουρες» τών αστρολόγων. Σύμφωνα λοιπόν μέ τίς προβλέψεις αυτές, τό 1984, θά έπρεπε να έχουν πεθάνει ο Χαφές Άλ Άσσαντ τής Συρίας και ο Γιασέρ Αραφάτ (ύγεία να έχουν οί άνθρωποι) (δημοσίευμα τής 10.2.84).

Ήδη από τό 1986 (20 Νοεμβρίου) ή κ. Τζούλη Πιτσούλη, που άρέσκεται να προβάλει νεοεποχίτικα και άποκρυφιστικά θέματα, σέ άρθρο της στό περιοδικό ΕΝΑ αναφέρεται στίς «προφητείες» του περίφημου Νοστράδαμου (16ος αιώνας). Σύμφωνα μ' αυτές μέσα στά 13 τελευταία χρόνια του 20ού αιώνα, έπρεπε να έχει γίνη ο 3ος Παγκόσμιος Πόλεμος, «οί Άραβες καταλαμβάνουν την Χίο, την Μυτιλήνη και την Ρόδο. Κατακτούν τή Θράκη, την Μακεδονία και σταματούν στην Άρτα». «Οί Σοβιετικοί εισβάλλουν στην Δ. Γερμανία και στην Ιταλία». «Σύρραξη Ελλάδας - Τουρκίας και ήττα τής Τουρκίας». «Έπαναφορά τής Γαλλίας στην μοναρχία» και «απόβαση τών Άμερικανών στην Πορτογαλλία» κ.ά. πολλά. Ο καθένας άς δώσει μόνος του την άπάντηση.

Τό 1996 θά έπρεπε, κατά την όραματίστρια (μέντιουμ) κ. Μ.Π., να ένταχθή ή Κύπρος στην Κοινότητα, να ανακαλυφθή τό φάρμακο για την καταπολέμηση του AIDS, να άποχωρήση «βίαια ή όχι» ο Μπόρις Γιέλτσιν (έφημ. Λοιπόν, 4.1.96).

Κατά τό μέντιουμ τής Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών Ε.Α., τό 1996 έπρεπε ο «Κωνστ.Μητσοτάκης να άποχωρήση από τή Ν. Δημοκρατία και να ιδρύση δικό του κόμμα μέ άρχηγό την Ντόρα Μπακογιάννη», και ο «άρχηγός τής Πολιτικής Άνοιξης να ένώσει τίς δυνάμεις του μέ εκείνες τής Ν. Δημοκρατίας» (έφημ. Λοιπόν 4.1.96). Και βρισκόμαστε στό 2000.

Τό 1999, κατά τόν αστρολόγο Π.Π., είχε προβλεφθεί ότι «κάποιο χωριό τής Αχαΐας θά πάθη καθίζηση, προκαλώντας μεγάλες καταστροφές σέ έμψυχο και άψυχο ύλικό», ένω «ο Οικουμενικός Πατριάρχης θά συναντηθή μέ τόν Πάπα, προκειμένου να ένωθούν οί δύο έκκλησίες, γεγονός που θά προκαλέσει τήν αντίδραση τής Έλληνικής Έκκλησίας» (έφημ. Βραδυνή, 25-27.12.98).

Έξ άλλου, για την περίφημη για τίς «προβλέψεις» της κ. Λ., για τό 1999 είχαν προβλεφθή «ή είσοδος τής κ. Λιάνη στην πολιτική ζωή τής χώρας» (τόν Μάρτιο), «μιά άπόπειρα δολοφονίας κατά ύψηλου προσώπου» (τόν Ιούνιο), «δημοψήφισμα για την ΟΝΕ» (τόν Νοέμβριο). Έπίσης θάνατος τής Λίζ Τέϊλορ και γάμος Καρόλου και Καμίλλας (μέσα στό ίδιο έτος).

Τέλος, ή μελλοντολόγος Π.Δ. είχε προβλέψει ότι μέσα στό 1999 «ο Άρχιεπίσκοπος (έννοει Άθηνών) μέ προγραμματισμό και όχι μέ άφέλεια, θά λάβει τή θέση Μακαρίου και θά επέμβει στην πολιτική» (έφημ. Βραδυνή, 25-27.12.98).

Δυστυχώς, για όλους αυτούς τους «προφήτες» τό 1999 πέρασε και μέ τό «παλιό» και μέ τό «νέο» ημερολόγιο.

Μή ξεχνάμε όμως και τό τί έγινε μέ τήν 4η Ίουλίου, πού θά γινόταν τό τέλος τοῦ κόσμου, κατά τήν ὀργάνωση ΗΥΕ, και τήν 11η Αὐγούστου, πού κατά τούς Ραελικούς τοῦ Βοριλόν θά συνέβαιναν τά γεγονότα τῆς Ἀποκαλύψεως (περιοδικό Bulles, 62) και παρά λίγο τήν γλιτώσαμε. Ἀλλά και τούς Ἀνησυχούντες Χριστιανούς, πού διάλεξαν τήν Ἀττική γιά νά συναντήσουν τόν Χριστό, κ.ο.κ. Δέν παρέλειψαν βεβαίως οἱ δημοσιογράφοι, «σεκοντάροντας» τούς ἀστρολόγους, νά μᾶς ὑπενθυμίσουν τίς «προφητείες» τοῦ Νοστράδαμου. Τόν 7ο μῆνα τοῦ 1999, εἶχε λέει προφητεύσει, ὅτι θά ἐρχόταν "ἀπό τόν οὐρανό ἕνας Βασιληᾶς τοῦ Τρόμου", πού κατά τόν ἐρμηνευτή τοῦ Νοστράδαμου κ. Ροῖλόν αὐτό ἐσήμαινε τήν ἔναρξη τοῦ 3ου Παγκοσμίου Πολέμου, ἀφοῦ «ὁ Βασιληᾶς τοῦ Τρόμου» πού «ἐρχεται ἀπό τόν Οὐρανό» σημαίνει ἕναν πυρηνικό πύραυλο πού πέφτει στήν Ἀμερική!!

Τό ἴδιο περίπου εἶχε προβλέψει και ὁ Τσεῖν Τάο ἀπό τήν Ταϊβάν. Και παλαιότερα στίς ἀρχές τοῦ αἰῶνας μας ὁ «κοιμώμενος προφήτης», ὅπως τόν ἀποκαλοῦσαν, Ἔντγκαρ Κεῖσι, προφήτευσε «τήν καταστροφή ἑνός μεγάλου τμήματος τῆς γῆς τό 1998, τό ξέσπασμα τοῦ 3ου Παγκοσμίου Πολέμου τό 1999 και τό τέλος τοῦ πολιτισμοῦ τό 2000».

Σ' αὐτό τό τελευταῖο συμφωνοῦσε μέ τόν Μίλλερ τῶν Ἀνησυχούντων Χριστιανῶν, μέ τό Τάγμα τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἥλιου και ἐν μέρει μέ τόν Ντέιβιντ Κορές, ὁ ὁποῖος θά ἐπέστρεφε στή γῆ στίς 6.8.1999 «γιά νά ἀναστήσει τούς νεκρούς και νά κρίνει τίς ψυχές και νά οἰκοδομήσει ἕνα ἐπίγειο βασίλειο στήν Ἱερουσαλήμ».

Ἔλα αὐτά τά ἐπικίνδυνα φαινόμενα, τῶν ἐπίδοξων «προφητῶν» και μελλοντολόγων, πού πολλαπλασιάστηκαν ἐν ὄψει τοῦ 2000, ὠδήγησαν τίς Ἀρχές πολλῶν χωρῶν νά λάβουν δραστικά μέτρα τόν περασμένο χρόνο, στίς ΗΠΑ δέ συστήθηκε τό Ἀμερικανικό Ἰνστιτούτο «Παρατηρητήριο τῆς Χιλιετίας» γιά τήν παρακολούθηση αὐτοῦ τοῦ φαινομένου.

Και τώρα, πού βρισκόμαστε γιά τά καλά μέσα στό 2000, τί θά ποῦν ὅλοι αὐτοί οἱ πάσης φύσεως «προορατικοί», προφήτες, μελλοντολόγοι και «ἐπιστημονικοί ἀστρολόγοι»; Πῶς ἄραγε ξεγελάστηκαν τόσο πολύ στίς «ἐπιστημονικές» τους προβλέψεις; Στους λογαριασμούς τῶν χρόνων τά ἐμπλέξαν ἢ τά ἄστρα τους ξεγέλασαν; Τά «ζώδια» (ἢ ἀλλιῶς «ζωῖδια», μικρά ζῶα), τά ἀνύπαρκτα στήν πραγματικότητα και ἀνίκανα κατά τους ἐπιστήμονες ἀστρονόμους νά ἐπιδράσουν στή ζωή μας και πολύ περισσότερο στίς ἀποφάσεις μας, φταῖνε ἢ οἱ ἐπιτήδευτοι πού τά χρησιμοποιοῦν γιά τους ἀφελεῖς;

Και τοῦτοι οἱ τελευταῖοι, οἱ ἀφελεῖς ὀπαδοί και χρηματοδότες ὅλων αὐτῶν τῶν ἐπιτήδειων, ἄραγε ἔβαλαν μυαλό ἢ θά συνεχίσουν ἀδιόρθωτοι νά πληρώνουν τήν ἀφέλειά τους, πιστεύοντας σέ πονηρούς ἀνθρώπους, πού χρησιμοποιοῦν συχνά ἀκόμη και εἰκόνες, σταυρούς, κομποσχοίνια και διάφορα «ἀγιάσματα», γιά νά παγιδεύουν ὅσους μπλέκουν τήν πίστη μέ τήν δεισιδαιμονία και τήν εἰδωλολατρία;

Πάντως, ἕνα συμπέρασμα βγαίνει σίγουρο: πῶς δέν μποροῦν νά προβλέψουν οἱ ἀστρολόγοι τήν διάψευσή τους, τήν ἀποτυχία τους και τό ἐπαγγελματικό ρεζιλέμά τους. Ἐκτός ἐάν τίς συμπτώσεις και τά ὀφθαλμοφανῆ συμπεράσματα, πού κάθε κοινός νοῦς μπορεῖ νά τά προβλέψη, τά θεωροῦν οἱ ἀστρολόγοι γιά «ἐπιτυχίες» τους.

Αὐτά εἶναι μόνον γιά ἀφελεῖς και δέν ἔχουν ἀσφαλῶς καμμία σχέση μέ τήν ιδιότητα τοῦ γνήσιου και σωστοῦ Χριστιανοῦ.